

Meester pelgrim

Arno Cuppen

In de winter is onze herberg gesloten; een waardevolle periode van rust en inkeer. Maar het is ook een periode van voorbereiding op het nieuwe seizoen, van werk achter de schermen. Figuurlijk en ... letterlijk.

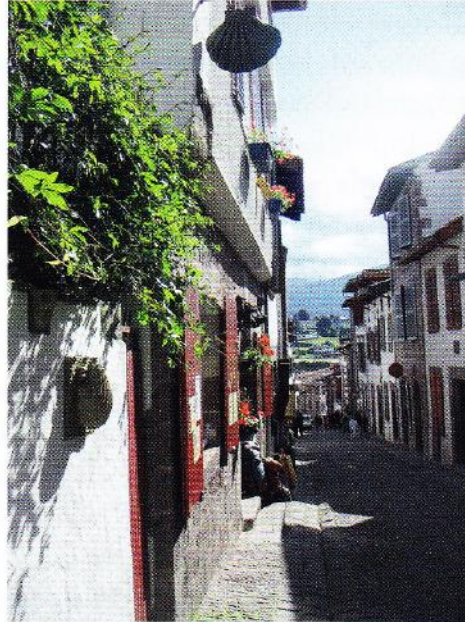
Surfend op het internet valt onder meer op dat het aantal commerciële initiatieven rond de camino flink blijft groeien. Er wordt niet alleen reclame gemaakt voor nieuwe reisgidsjes en -boeken, maar ook voor begeleide reizen, voor bagage- en personenvervoer, voor een reserveringsservice voor het laatste stuk in Galicië, voor Wi-Fi, voor *all-inclusive* doe-de-camino-in-enkele-dagen reizen, voor steeds luxere overnachtingsplekken, noem maar op.

Kortom: bijna allemaal zaken waar op de pelgrimsmarkt geen droog brood mee te verdienen is, dacht ik altijd. Maar dat dacht ik ook toen bedrijven water in flesjes gingen verkopen, terwijl dat – in Nederland – met vergelijkbare kwaliteit bijna gratis uit de kraan komt.

Wat die twee verder met elkaar gemeen hebben? Nou, bijvoorbeeld dat iets wat eenvoudig en zuiver is, door commerciële motieven snel kan vertroebelen.

Zo is het water uit wegwerpflesjes niet alleen vierhonderd keer duurder dan kraanwater, maar ook meer vervuilend voor het milieu.

Pelgrimeren is onder meer een goede mogelijkheid om even uit het leven van alledag te stappen. Weg van hectiek en commerciële prikkels. Maar het wordt steeds moeilijker om daaraan

te ontsnappen. Nu zovelen als pelgrim op pad gaan, gaat de handel er achteraan en dreigt het onbevengene van de camino te vertroebelen.

Maar, eerlijk is eerlijk: geen aanbod zonder vraag, of in elk geval niet lang. Als het leven van alledag meereist op de camino, komt dat vaak omdat we er zelf moeilijk afscheid van kunnen nemen. Van het vertrouwde, van het gemak, van de (schijnbare) zekerheden. En door de snelle ontwikkeling van

de techniek lijken we ook niet te hoeven kiezen. We kunnen én op de camino zijn, én reuze gemakkelijk dagelijks contact houden met het hele thuisfront. Zelfs als pelgrim kunnen we zo *multitasken*. Denken we. Maar zo werkt het niet. Ook niet in het gewone leven. De techniek mag dan hard gaan, de mens is ontworpen voor loopsnelheid. Onderzoek wijst uit dat het voor jongeren niet anders is: hevige multitaskers scoren op alle fronten slechter dan hen die dat veel minder doen. Wat stoffig aandoende begrippen als tijd, rust en aandacht blijken bij nader inzien nog niet zo gek. En als die ergens thuishoren ... Ja, dan is dat op pelgrimstocht.

Laten we daarom proberen de 'duivelse' verleidingen van de techniek te weerstaan. Niet omdat het 'verboden vruchten' zijn, maar omdat ze ons ervan weerhouden om zelfs op de camino echt in het hier en nu te leven. In de beperking toont zich de meester-pelgrim. Want juist die zelf opgelegde beperkingen brengen je in contact met nieuwe, onverwachte ervaringen, met andere mensen, met je eigen dromen en talenten. ●